

Christina
Lauren

STOUTER

ongedwongen

roman

Ook verschenen van Christina Lauren bij Xander Uitgevers

Stouter – Ondenkbaar (2014)

Stouter – Ongebonden (2014)

Stouter – Onverwacht (2014)

Wild vertrouwen (2015)

Wild verlangen (2015)

Wild verbonden (2015)

Stouter – Onbetrouwbaar (2017)

Blijf op de hoogte van de boeken
van Christina Lauren via StouterTrilogie

CHRISTINA LAUREN

Stouter

Ongedwongen

Uitgegeven door Xander Uitgevers BV
Hamerstraat 3, 1021 JT Amsterdam

www.xanderuitgevers.nl

Oorspronkelijke titel: *Beautiful Bitch* en *Beautiful Bombshell*

Oorspronkelijke uitgever: Gallery Books

Vertaling: Gabriëlla van Karsbergen

Omslagontwerp: HildenDesign, www.hildendesign.de

Omslagbeeld: HildenDesign/shutterstock.com

Auteursfoto: www.christinalaurenbooks.com

Zetwerk: Michiel Niesen, ZetProducties

Copyright © 2013 Lauren Billings & Christina Hobbs

Copyright © 2017 voor de Nederlandse taal:

Xander Uitgevers BV, Amsterdam

Eerste druk 2017

ISBN 978 94 0160 752 0 | NUR 302

De uitgever heeft getracht alle rechthebbenden te traceren.

Mocht u desondanks menen rechten te kunnen uitoefenen,
dan kunt u contact opnemen met de uitgever.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt
door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ONGEDWONGEN

BENNETT RYAN

Mijn moeder heeft altijd gezegd dat ik een vrouw moest vinden die op alle mogelijke manieren mijn gelijke zou zijn.

‘Val niet voor iemand die haar eigen wereld voor de jouwe zal laten gaan, maar voor de krachtpatser die net zo onbevreesd leeft als jij. Vind de vrouw die een betere man van je zal maken.’

Ik had absoluut mijn gelijke gevonden, de vrouw die mijn leven tot een levende hel heeft gemaakt en die ervoor leeft om me tegen te werken. Een vrouw wiens mond ik dicht wilde plakken... net zozeer als ik 'm wilde kussen.

Mijn vriendin, mijn voormalige stagiaire, Chloe Mills. *Beautiful Bitch*.

Dat is tenminste hoe ik haar destijds zag toen ik nog een idioot was en niet inzag hoe hopeloos verliefd ik op haar was. Ik had absoluut de vrouw gevonden die ervoor zorgde dat ik een betere man wilde worden; ik was gevallen voor degene die onbevreesd was. Het was alleen zo dat het op de meeste dagen niet mogelijk was om meer dan twee minuten met haar samen te zijn.

Mijn leven: eindelijk het meisje krijgen, maar haar amper zien.

De afgelopen twee maanden was ik het grootste deel van de tijd op reis geweest, op zoek naar kantoorruimte voor de afdeling van de Ryan Media Group die we aan het opzetten waren in New York. Chloe bleef alleen achter en hoewel ons recente – en zeldzame – weekend samen hier in Chicago gevuld was met vrienden, zonneschijn en ontspanning, was mijn tijd met haar alleen amper voldoende. We hadden het hele weekend tijd met vrienden doorgebracht. Van 's ochtends vroeg tot ver na middernacht waren we 's nachts teruggestommeld naar mijn woning, en waren we nog net in staat om onze kleren uit te trekken voordat we stille, slaperige seks hadden.

De waarheid was dat al die nachtelijke vrijpartijen – die na verloop van tijd zowel intiemer als wilder waren geworden, met een minimale hoeveelheid aan slaap – toch voelden alsof het nooit genoeg was. Ik bleef wachten op het gevoel dat we gesetteld waren, of een bepaald soort routine hadden ontwikkeld. Maar dat gebeurde niet. Ik had constant een gevoel van verlangen, en maandagen waren het ergst, want dan hadden we de hele dag vergaderingen en strekte de hele werkweek zich voor me uit: mistroostig en Chloe-loos.

Ik wachtte bij de printer op een paar documenten en hoorde het bekende ritme van haar hakken op de tegels. Ik keek op. Alsof ze mijn innerlijke smeekbede kon horen, kwam Chloe Mills naar me toe lopen. Ze droeg een slanke rood wollen rok, een bijpassende donkerblauwe trui en hakken die er eerlijk gezegd niet heel erg veilig uitzagen voor buiten de slaapkamer. Toen ik vanmorgen vroeg was vertrokken om

voorbereidingen te treffen voor een vergadering om acht uur, was het enige wat ze droeg een bleke straal licht van de zonsopgang die door het slaapkamerraam scheen.

Ik onderdrukte mijn glimlach en probeerde er niet al te wanhopig uit te zien, maar ik weet niet waarom ik eigenlijk moeite deed. Ze kon mijn gezicht als geen ander lezen.

‘Ik zie dat je de magische machine hebt gevonden die wat er op je computerscherm staat overneemt en het op papier zet,’ zei ze. ‘Met ïnkt.’

Ik liet mijn handen in mijn broekzakken glijden en speelde met het wisselgeld dat erin zat. Haar plagende toon zorgde ervoor dat de adrenaline door mijn lichaam schoot. ‘Eerlijk gezegd heb ik dit geweldige apparaat al op mijn eerste dag hier ontdekt, maar ik genoot altijd van de zalige stilte die viel als jij even weg was om mijn documenten op te halen.’

Ze liep naar me toe met een brede glimlach en ondeugende ogen. ‘Eikel.’

Fuck, ja. Kom maar bij me, schatje. Tien minuten in de kopieerkamer? Ik kan je in die tijd met gemak een geweldige dag bezorgen.

‘Er staat je vanavond een work-out te wachten,’ fluisterde ze terwijl ze zonder haar tempo te vertragen op mijn schouder klopte en langs me heen liep de gang in.

Ik staarde naar haar kont en wachtte tot ze terugkwam om me nog meer te kwellen. Maar dat deed ze niet. *Is dat alles? Meer krijg ik niet? Een klopje op mijn schouder, een beetje verbaal voorspel en geschud met haar kont?*

Maar toch hebben we vanavond onze eerste hele avond sinds weken dat we samen zijn.

We waren nu al een jaar verliefd – en fucking langer dan

dat – en toch waren we sinds San Diego niet langer dan een weekend samen geweest.

Ik zuchtte en haalde mijn papieren uit het printerbakje. We hadden vakantie nodig.

Weer terug in mijn kantoor legde ik de dossiers op mijn bureau en staarde naar het computerscherm. Tot mijn grote verrassing zag ik dat mijn agenda bijna leeg was. Ik had de hele week ervoor waanzinnig lange dagen gemaakt zodat ik eerder naar huis kon om bij Chloe te zijn, dus afgezien van mijn afspraak met Payroll vanmorgen vroeg, was mijn agenda verder leeg. Het zag er echter naar uit dat Chloe het erg druk had in haar nieuwe functie.

Ik miste haar als mijn stagiaire. Ik miste het om haar te commanderen. Ik miste het écht dat zij op haar beurt mij commandeerde.

Voor het eerst sinds maanden had ik tijd om in mijn kantoor te zitten en letterlijk niets te doen. Ik deed mijn ogen dicht en in slechts enkele seconden schoten er honderden gedachtes door mijn hoofd: het beeld van de lege kantoren in New York vlak voordat ik naar het vliegveld was vertrokken. Het vooruitzicht van het leegruimen van mijn huis. Het veel prettiger vooruitzicht van uitpakken in een nieuw huis samen met Chloe. En daarna ging mijn brein zijn favoriete weg op: Chloe naakt in elke denkbare positie.

Wat me weer deed denken aan een van mijn favoriete herinneringen aan Chloe en mij: de morgen na haar presentatie. Door de hitte en de spanning die was ontstaan doordat we eindelijk hadden toegegeven dat we niet langer alleen aan haatneuken deden, maar daadwerkelijk geïnteresseerd waren

in meer, hadden we een van onze grootste ruzies ooit gehad. Ik had haar maanden niet gezien, dus was ik naar haar presentatie voor haar MBA-diploma gegaan om te zien hoe ze het deed. En ze deed het goed.

Na afloop echter, ondanks alles wat we boven in de vergaderzaal hadden gezegd, was er nog steeds zo veel méér te zeggen. De realiteit van onze reünie voelde nog zo nieuw en ik wist niet zeker hoe we er nu voorstonden.

***

We liepen op de stoep en ik keek haar aan. Haar hals was nog steeds een beetje rood van de bijtende zoenen die ik haar slechts een paar minuten geleden had gegeven. De manier waarop ze met haar vinger wreef over wat leek op een kleine zuigzoen, stuurde een elektrische herinnering van mijn hersenen naar mijn pik: deze reünie is leuk, maar het is tijd om haar naar huis te brengen en haar te neuken in haar bed.

Maar ik wist niet zeker of zij dat ook wilde.

Buiten in het daglicht zag ze eruit alsof ze elk moment om kon vallen, en dat was ook zo. Chloe kennende had ze haar presentatie de afgelopen tweeënzeventig uur waarschijnlijk zo goed voorbereid zonder te slapen. Maar ik had haar al zo lang niet gezien... Zou ik het lang genoeg volhouden om haar naar huis te laten gaan zodat ze uit kon rusten? Als ze wilde pitten kon ik toch wel even blijven wachten tot ze weer wakker was, of niet? Ik zou naast haar kunnen gaan liggen, mezelf geruststellen dat ze er echt was en dat we dit echt aan het doen waren en gewoon... wat? Haar haar aanraken?

Verdomme. Had ik altijd zo eng gedaan?

Chloe trok haar laptas over haar schouder en ik schrok op uit mijn overpeinzingen. Ze staaarde voor zich uit, in de richting van de rivier.

‘Alles goed?’ vroeg ik en ik bukte om haar in haar ogen te kunnen kijken.

Ze knikte en leek te schrikken, alsof ze was betrapt. ‘Het gaat goed, ben alleen een beetje overweldigd.’

‘En in shock?’

Haar uitgeputte glimlach zorgde voor een kriebel net onder mijn ribben, maar de manier waarop ze haar lippen likte zorgde voor een kriebel iets lager. ‘Ik vond het zo jammer toen ik dacht dat ik je vandaag niet zou zien. En vanmorgen heb ik de hele wandeling tussen jouw gebouw en hier lopen denken hoe vreemd het was dat ik dit zou gaan doen zonder jou, of Elliott, of iemand anders van Ryan Media. En toen kwam jij hierheen en natuurlijk maakte je me pissig, maar je maakte me ook aan het lachen...’ Ze hield haar hoofd scheef en keek me aandachtig aan. ‘De presentatie ging precies zoals ik het wilde en toen kwamen de aanbiedingen voor een baan... en jij. Je hebt gezegd dat je van me houdt. Je bent hier.’

Ze strekte haar arm uit en legde haar hand op mijn borst. Ik wist dat ze mijn hart kon voelen bonzen.

‘Mijn adrenaline neemt af en nu ben ik gewoon...’ Ze haalde haar hand weer weg en maakte er een zwaaiende beweging mee, waarna hij weer slap langs haar lichaam viel. ‘Ik weet niet zeker hoe vanavond zal gaan lopen.’

Hoe vanavond zou gaan lopen? Ik kon haar precies vertellen hoe het zou gaan lopen. We zouden praten tot het donker was en vervolgens neuken tot de zon weer opkwam. Ik sloeg mijn arm om haar schouder. Jezus, wat voelde ze goed.

‘Laat dat maar aan mij over. Ik rij je naar huis.’

Dit keer schudde ze haar hoofd. ‘Het geeft niet als je weer terug moet naar je werk. We kunnen...’

Ik keek haar fronsend aan. ‘Doe niet zo belachelijk,’ gromde ik. ‘Het is bijna vier uur. Ik ga niet meer aan het werk. Mijn auto staat hier en jij stapt in.’

Ik zag een glimlach op haar gezicht verschijnen. ‘Bazige Bennett komt tevoorschijn. Nu ga ik zeker niet met je mee.’

‘Chloe, ik maak geen grapje. Ik verlies je niet meer uit het oog tot aan kerst.’

Ze kneep haar ogen samen tegen de late middagzon van juni. ‘Kerst? Dat klinkt mij een beetje te eng.’

‘Als je dat niet ziet zitten, gaat deze relatie misschien toch niet werken,’ plaagde ik.

Ze lachte, maar gaf geen antwoord. In plaats daarvan keek ze me aan met die ondoorgrondelijke bruine ogen.

Ik voelde me zo uit vorm en probeerde mijn frustratie te verbergen. Ik legde mijn handen op haar heupen en boog voorover om haar een zoen te geven op haar lippen. Fuck, ik had meer nodig. ‘Laten we gaan. Geen kelders. Alleen wij.’
‘Bennett...’

Ik onderbrak haar met nog een kus, opmerkelijk ontspannen door dit kleine meningsverschil. ‘Mijn auto. Nu.’

‘Weet je zeker dat je niet wilt horen wat ik te zeggen heb?’

‘Heel zeker. Je mag praten zo veel je wilt zodra ik stevig met mijn gezicht tussen je benen zit.’

Chloe knikte en volgde me toen ik haar hand beetpakte en haar voorzichtig naar het parkeerdek trok. Er stond een mysterieuze glimlach op haar gezicht.

Tijdens de rit naar haar appartement gleed ze de hele tijd met haar vingers over mijn dijbeen. Ze kuste mijn nek en gleed met haar hand over mijn pik en vertelde me over het kleine rode onderbroekje dat ze vanmorgen had aangetrokken, om haar zelfvertrouwen een beetje een stimulans te geven.

‘Zal het je zelfvertrouwen schaden als ik ’m van je af ruk?’ vroeg ik toen we voor het rode licht stonden. De auto achter me begon te toeteren net toen het de goede kant op ging; toen ze in plaats van te zoenen zachtjes begon te bijten en haar geluiden mijn mond vulden en mijn hoofd en – fuck – mijn hele borst. Ik wilde haar naakt onder me hebben.

In de lift op weg naar haar appartement ging het er wild aan toe. Ze was hier, verdomme nog aan toe, ze was hier en ik had haar zo gemist. Als het aan mij lag zou deze nacht drie dagen duren. Ze trok haar rok omhoog over haar heupen. Ik tilde haar op, stapte tussen haar benen en duwde mijn hunkerende pik in haar.

‘Ik ga je zo vaak laten komen,’ zei ik.

‘Mm, beloofd?’

‘Beloofd.’

Ik bewoog mijn heupen tegen haar aan en ze snakke naar adem en fluisterde: ‘Oké, maar eerst...’

De lift gaf een ping en ze wriemelde zichzelf los en met een aarzelende blik streek ze haar rok weer glad en liep voor me uit de gang in naar haar appartement.

Het voelde als een stomp in mijn maag.

Ik was hier niet meer geweest sinds we uit elkaar waren gegaan en ik haar beveiligiger had misleid om me binnen te laten zodat ik met haar kon praten. In plaats daarvan had ik de hele tijd tegen haar voordeur staan praten. Ik voelde me vreemd

onrustig. Ik wilde me opgelucht voelen, niet denken aan alles wat we hadden gemist de maanden dat we uit elkaar waren geweest. Om mezelf af te leiden, begon ik haar te zoenen en probeerde ik de rits van haar rok los te maken. Ondertussen stak zij de sleutel in het slot.

De deur zwaaide open en ze draaide zich naar me om. ‘Bennett...’ begon ze, maar ik duwde haar naar binnen, tegen de dichtstbijzijnde muur aan, en legde haar het zwijgen op met mijn mond. Fuck, wat smaakte ze goed. Een mengeling van het citroenwater dat ze had gedronken en de bekende smaak die ze altijd had: zachte munt en zachtere, hongerige lippen. Mijn vingers gingen plagend over de achterkant van haar rok, maar het duurde te lang en ik rukte de rits los en ging meteen verder met haar blazer. Waarom draagt ze dat verdomde ding eigenlijk nog? Waarom heeft ze überhaupt nog iets aan?

Haar tepels werden harder onder haar dieppaarse blouse. Ik keek ernaar en met een vingertopje stimuleerde ik ze. Ik keek haar in de ogen.

‘Ik heb dit gemist. Ik heb jou gemist.’

Met haar tong maakte ze haar lippen nat. ‘Ik jou ook.’

‘Fuck, ik hou van je.’

Toen ik haar hals kuste ging haar borstkas snel op en neer en ik wist niet zeker hoe dit af zou lopen, hoe ik in hemelsnaam langzamer zou kunnen gaan. Zou ik haar eerst hier nemen, snel en hard, of zou ik haar optillen en naar een bank of stoel dragen? Knielen om haar gewoon te proeven? Ik had zo lang over dit alles nagedacht – over hoe elk mogelijk scenario zou kunnen gaan – maar op het moment voelde ik me een beetje verlamd doordat ze hier in levenden lijve voor me stond.

Ik had het allemaal nodig. Ik moest haar geluiden horen,

haar huid voelen, mezelf verliezen in de troost van haar om me heen geslagen hand, zien hoe het zweet op haar voorhoofd stond terwijl ze me bereed. Zij had mij ook gemist. Ik had het gezien in de manier waarop haar ritme haperde toen ze dichterbij kwam, of ze zou me vastgrijpen wanneer ik haar naam riep op die zachte, fluisterende manier waar ze altijd zo van hield.

Mijn handen trilden toen ik langzaam haar bovenste knoopje losmaakte. Ergens in het steeds verder krimpende deel van mijn brein noteerde ik dat ik de knoopjes van de blouse die ze had gedragen tijdens de verdediging van haar thesis niet kapot wilde trekken.

Ik wilde ook van dit moment genieten. En van haar genieten.

‘Bennett?’

‘Hmm?’ Ik maakte nog een knoopje los en gleed met een vinger over het kuiltje onder haar keel.

‘Ik houd van je,’ zei ze en legde haar handen op mijn onderarmen, haar ogen groot. Mijn handen aarzelden en mijn adem stokte. ‘Maar... je gaat het niet leuk vinden wat ik je nu ga vertellen.’

Ik was met mijn gedachten nog steeds bij het ‘Ik houd van je.’ Mijn grijns voelde een beetje onbeheersbaar. ‘Wat... ? Wat je ook te zeggen hebt, ik weet zeker dat ik het niet erg zal vinden.’

Ze rilde en draaide zich om, om op de klok aan de muur te kijken. Voor het eerst kwam het bij me op om haar appartement eens te bekijken. Verrast deinsde ik terug; het zag er totaal niet uit zoals ik had verwacht.

Alles aan Chloe was altijd onberispelijk en stijlvol. Maar

haar appartement voldeed absoluut niet aan deze omschrijving. De woonkamer was netjes maar vol met versleten meubels en dingen die niet leken op iets wat zij zou bezitten. Alles was bruin. De banken zagen er comfortabel uit, maar alsof ze waren gemaakt van hetzelfde materiaal als een knuffelbeer. Een kleine verzameling van houten uilen stond op een plank naast een piepkleine televisie en de klok in de keuken waar ze op had gekeken had een grote glimlachende hommel op de wijzerplaat met daarbij de woorden 'Bee Happy!' in een opzichtig lettertype.

'Dit... is niet wat ik had verwacht.'

Chloe volgde mijn blik en barstte in lachen uit. Het was dezelfde lach die altijd klonk als ze me verbaal aflachtte. 'Wat had je dan verwacht, meneer Ryan?'

Ik haalde mijn schouders op, want ik wilde haar niet beledigen, maar ik was oprecht. 'Ik had alleen verwacht dat je appartement er meer uit zou zien als jij.'

'Wat, vind je mijn uiltjes niet leuk?' vroeg ze grinnikend.

'O jawel, ze zijn alleen...' begon ik en ik haalde zenuwachtig een hand door mijn haar.

'En die banken?' onderbrak ze me. 'Denk je niet dat we er veel plezier op zouden kunnen beleven?'

'Schatje, we zouden plezier op elke ondergrond hier kunnen hebben, ik zeg alleen maar dat ik had verwacht dat je appartement minder...'

Fuck. Waarom stond ik nog steeds te praten? Ik keek haar aan en ze hield haar hand voor haar mond en lachte stilletjes.

'Rustig maar,' zei ze. 'Dit was het appartement van mijn moeder. Ik vind het geweldig, maar je hebt gelijk. Al deze spullen zijn helemaal niet van mij. Toen ik nog studeerde was

het niet logisch om het te verkopen of om nieuwe dingen te kopen.’

Ik keek nogmaals nieuwsgierig om me heen. ‘Je kon wel ondergoed van honderd dollar voor jezelf kopen maar je wilde geen nieuwe bank?’

‘Wees niet zo’n snob. Ik had geen nieuwe bank nodig. Wel regelmatig nieuw ondergoed,’ zei ze zachtjes en veelbetekend.

‘Verdomme, dat kun je wel zeggen ja.’

Met deze perfecte herinnering stapte ik naar haar toe en ging verder met het voorzichtig losknopen van haar blouse. Ik duwde de blouse over haar schouders en haar armen en keek hoe ze voor me stond, gekleed in slechts een rood kantten bh en bijpassend slipje. Het was zeer klein.

‘Zeg me wat je wilt,’ zei ik en ik voelde me een beetje wanhopig terwijl ik haar haar over haar schouders duwde zodat ik haar hals kon zuigen, haar kaak, haar oor. ‘Mijn pik? Mijn mond? Mijn handen? Jezus, ik wil het vanavond allemaal doen, maar waar moet ik beginnen? Ik heb je in geen maanden gezien en heb het gevoel dat ik flip.’

Ik pakte haar arm beet en trok haar naar me toe. ‘Schatje, leg je handen op me.’

Ze gleed met haar handen langs mijn nek en pakte mijn gezicht beet. Ik kon haar voelen trillen. ‘Bennett.’

Pas toen ze mijn naam op deze manier uitsprak – alsof ze verlegen was en misschien zelfs zenuwachtig – herinnerde ik me dat ze nog iets anders te zeggen had dan ‘Ik houd van je’. Iets wat ik niet leuk zou vinden.

‘Wat is er?’

Ze keek me onderzoekend aan, haar ogen groot en veront-

schuldigend. ‘Ik heb net mijn verdediging gedaan en...’

‘O, shit. Wat een sukkel ben ik ook. Ik zou je mee uit eten moeten nemen of...’

‘... en ik heb Julia en Sara beloofd dat we uit zouden gaan...’

‘... misschien kunnen we wat eten nadat ik je heb laten komen...’ ratelde ik maar door.

‘... en wat zouden gaan drinken na mijn presentatie...’

‘Ik wil je gewoon een keer horen klaarkomen en dan kunnen we gaan. Geef me even...’ Ik stopte en liet eindelijk haar woorden tot me doordringen. ‘Wacht, wat? Ga je uit met Julia en Sara? Vanavond?’ Ze knikte, haar ogen gesloten. ‘Ik wist niet dat je hier zou zijn. Ik kan je niet zeggen hoe graag ik ze wil bellen om het af te zeggen. Maar het punt is dat ik dat niet kan doen. Niet na alles wat ze voor me hebben gedaan de afgelopen maanden... toen jij en ik...’ Ik kreunde en drukte de muis van mijn hand tegen mijn ogen. ‘Waarom heb je dat niet gezegd voordat ik je naakt zou zien? Verdomme, hoe kan ik je nu nog laten gaan? Ik zal urenlang hard zijn.’

‘Ik heb geprobeerd het je te vertellen.’

Ik moet toegeven dat ze er net zo gefrustreerd uitzag als ik me voelde.

‘Hebben we tijd om...’ Ik schudde mijn hoofd en keek om me heen, alsof ik het antwoord ergens in dit antieke meubilair zou kunnen vinden. ‘Ik zou ons waarschijnlijk allebei in nog geen twee minuten kunnen laten komen.’

Ze lachte. ‘Ik weet niet of dat iets is om over op te scheppen.’

Dat was het verdomme zeker wel.

Haar stokkende ademhaling werd onderdrukt door mijn lippen, tong en tanden. Het maakte me niet uit dat we slechts een paar minuten hadden. Een paar minuten moest wel lukken.